SCURTA CARIERĂ A LUI ANTONIO ROSALES

MARCEL LUCA

Pentru Antonio Rosales, ziua aceasta în care prelua în mod oficial atribuţiile înaltei funcţii de director al Agenţiei Naţionale pentru Securitatea Republicii ar fi trebuit să fie cea mai fericită din existenţa sa. Dar nu era. Şi, cum putea să fie, odată ce era silit să înceapă prin a conduce investigaţiile care trebuiau să asigure inculparea şi, desigur, pînă la urmă, executarea celui pe care-l înlocuia, protectorul şi maestrul său de pînă acum, Drew Collins. La acestea se mai adăugau şi faptul că soţia sa, Linda, părea în ultimul timp foarte tulburată, refuzînd cu încăpăţînare orice explicaţie. O observase cu uimire în timpul micului dejun cum îşi pironise privirea pe eticheta conservei din raţia legală de alimentaţie, părînd că citeşte la nesfîrşit textul oarecum modificat faţă de cele de pînă acum: **Raţie hrană funcţionari guvernamentali, categ. I „A”,** şi izbucnind în cele din urmă în hohote de plîns.

Instalat în electromobilul de serviciu ce gonea spre sediul Agenţiei, privea îngîndurat şirurile disciplinate ale oamenilor care se îndreptau spre locurile de muncă. Acum, poate mai mult ca altădată, i se părea că pe trotuare se tîrăşte un miriapod uriaş, care îşi schimbă din timp în timp culoarea, în funcţie de cea a uniformelor obligatorii, distincte pentru fiecare sector al Oraşului Exterior. Mutîndu-şi privirea, o fixă pe ţeasta rasă a şoferului şi gărzii sale de corp, un sergent din legiunea decimatorilor generalului Nimitz pe care îl moştenise de la predecesorul său. Militarul conducea cu exactitatea şi indiferenţa unui mecanism, fără a-şi ridica o clipă ochii de pe marcajul fosforescent al liniei energetice. În dreapta lui, pe bordul maşinii, zăceau casca de piele neagră şi mănuşile de luptă pe care sclipeau mat plăcuţele de oţel. Privind mănuşile acestea monstruoase, Antonio simţea că-şi începe noua etapă a carierei sale sub semnul implacabilităţii şi cruzimii pe care le sugerau.

Abia ajuns în noul său birou, prin linia guvernamentală de comunicaţii, Kurt Krüger, membru în Consiliul Părinţilor Patriei, îi făcu cinstea de a-l felicita pentru numirea sa în fruntea Agenţiei. „Să nu uiţi, domnule Rosales, că prima sarcină, pe care eşti dator s-o duci la bun sfîrşit, este elucidarea complotului pus la cale de Drew Collins! Trebuie depistate toate legăturile sale, astfel încît nici unul dintre complici să nu scape, punînd în continuare în pericol dreptele rînduieli făurite prin voinţa şi truda Părinţilor Patriei. Şi nu uita că vom urmări munca dumitale, ajutîndu-te atunci cînd va fi necesar...”

Stînd în picioare, în faţa ecranului verzui, noul director răspunse cu o voce din care răzbătea, împotriva voinţei sale, tulburarea ce-l stăpînea:

— Am înţeles, Excelenţă, dimensiunile onoarei ce mi se face şi vă mulţumesc respectuos pentru sprijinul pe care mi-l acordaţi în îndeplinirea îndatoririlor ce-mi revin!

După încheierea convorbirii, instalat la masa de lucru, Antonio Rosales medită la semnificaţiile ei. Desigur, ştia şi el că va fi supravegheat continuu, dar Kurt Krüger subliniase acest lucru ca pe un avertisment. Se temeau oare de o influenţă „prin simpatie”? Tot ce se poate. Oricum, el îşi va exercita atribuţiile cu seriozitatea şi hotărîrea care-l caracterizau.

Sună. Asistentul pătrunse tăcut în cabinet.

— Să fie adus... domnul Drew Collins!

În aşteptare, Antonio îşi imagina ceremonialul scoaterii arestatului din celula de la subsol şi măsurile de siguranţă care se luau pînă la introducerea sa în ascensorul privat al cabinetului directorial. În cele din urmă, la semnalul luminos al sistemului de avertizare, declanşa deschiderea pano-

ului de acces. Mărunt, cu gesturi repezite şi cu părul alb, zburlit ca întotdeauna, Drew Collins pătrunse în încăperea ce-i era atît de familiară.

Garda formată din doi decimatori cu fizionomii severe care, poate şi datorită uniformelor, semănau ca două picături de apă, rămase dincolo de intrarea pe care Antonio Rosales o blocă din nou.

Cei doi bărbaţi se priviră tăcuţi. Collins avea o undă de maliţie în ochi, care nu-i scăpă celuilalt.

— Ia loc, Drew!

— Mulţumesc, domnule director...

— Te rog să-mi spui pe nume, ca pînă acum. De altfel, te-am chemat nu pentru un interogatoriu oficial, ci pentru o discuţie care să lămurească, dacă e posibil, relaţiile dintre noi, acum cînd au un statut atît de surprinzător.

Bătrînul se instală mai comod în fotoliu şi rîse aproape cu veselie:

— Vrei să mă determini, Antonio, să contribui cu toată silinţa la tăierea propriului meu cap? Ei bine, află că nu am nimic împotrivă. Pentru că, oricum, nu am nici o şansă să supravieţuiesc judecăţii bunilor noştri Părinţi, intenţionez ca măcar să-mi închei existenţa cu o faptă bună, dîndu-ţi posibilitatea să te achiţi cu „brio" de prima ta misiune primită în noua calitate de conducător al Agenţiei...

Directorul se ridică nervos în picioare şi acţionă pe o consolă din apropiere sistemul de bruiaj electronic, pentru a împiedica orice eventuală interceptare a convorbirii.

Fostul său şef îl urmărea zîmbind:

— În felul ăsta, îţi va fi destul de greu să-ţi întocmeşti mai tîrziu rezumatul discuţiei, odată ce nici tu nu mai poţi face vreo înregistrare..

Fără să răspundă, Antonio Rosales ridică de pe biroul din faţa sa un dosar roşu, culoarea pentru **„ultraconfidenţial"** şi aplicîndu-şi amprenta degetului gros al mîinii drepte pe sigiliul magnetic, îl deschise frunzărindu-i cîteva file.

— Iată Drew... Chestionarul venit din **Oraşul Interior,** la care trebuie să răspundă ancheta, sugerează faptul că ai încercat să-ţi înfiltrezi oameni în sectoare vitale ale sistemului nostru de securitate naţională, chiar şi acolo unde, dat fiind autonomia lor, prerogativele Agenţiei încetează... În esenţă, se consideră că ai cules informaţii despre existenţa celor din **Oraşul Interior,** că ai exercitat un control şi probabil ai şi influenţat activitatea Oficiului de Control Genetic, iar ca o încununare la toate acestea, ai întreprins tentativa de a distruge însăşi inima sistemului nostru de protecţie naţională, centrala de întreţinere a **Marelui Zid Energetic!...** Crede-mă, am lucrat atîta timp alături de tine fără să sesizez ceva din toate acestea,

încît acum am sentimentul că locul meu, de fapt, nu e în fruntea unei instituţii informative, ci, probabil, undeva între anonimii din fabricile subterane. Uneori, am chiar senzaţia că cine ştie cum, codul meu genetic a fost clasificat eronat, că eu mă mişc în pielea unui personaj care nu mi-e familiar!

Drew Collins se foi puţin, apoi rosti rar, cu ochii spre fereastra de securit fumuriu:

— Da. Într-adevăr, codul tău genetic a fost clasificat şi încadrat greşit!

Directorul încremeni pentru o clipă, apoi se lăsă uşurel în fotoliul său.

— Ce-ai spus?

— Exact ce-ai auzit! Locul tău, după toate legile întocmite de înţelepţii Părinţi ai Patriei, e într-adevăr într-una din fabricile subterane!...

— Glumeşti, desigur! Cine ar putea eluda toate sistemele de securitate ce împiedică accesul la computerele de evidenţă? Nu, nimeni nu e în stare de una ca asta!...

— Eu am făcut-o! Am să-ţi explic cum să verifici... Şi va trebui să ştii şi tu s-o faci pentru altcineva. De fapt, poate e mai puţin important să fie cineva cu suflet mai uman în fruntea Agenţiei, pe cît de util ar fi să-l înlocuiască, de pildă, pe unul ca generalul Nimitz...

— Nu! se răzvrăti Antonio. Dacă m-ai pus în afara legii, va trebui să mărturisesc, pînă la urmă, acest lucru!

— N-ai decît! În cazul ăsta nu vei mai putea rămîne nici aici, dar avînd în vedere formaţia ta de pînă acum, nici în subteran nu vei mai ajunge. Ai să mă însoţeşti probabil în faţa plutonului de decimatori care cu înalt profesionalism ne vor încheia cariera...

Faţa smeadă a directorului Agenţiei îşi recăpăta trăsăturile hotărîte dintotdeauna, doar ochii albaştri mai păstrau sclipirile neliniştii ce-l bîntuia.

— Spune-mi Drew... Dacă ai făcut asta, înseamnă că toate celelalte supoziţii sînt reale. Ce te-a determinat să încerci să schimbi existenţa unui milion de oameni, aruncîndu-i în necunoscut?

— Oameni?! Oameni zici? Roboţi! Maşini umane condiţionate să asigure o cu totul altfel de existenţă celor cîteva mii din **Oraşul Interior!** Iar **Marele Zid Energetic** nu ne izolează doar de ei, ci de **adevărata existenţă umană** despre care nu avem voie să ştim altceva decît că reprezintă o ameninţare la adresa „dreptelor noastre rînduieli”!... Ştii ce înseamnă de fapt chiar numele Republicii – **„Enclava”?**

— Ce întrebare mai e şi asta?! Doar şi un copil de şcoală...

— Desigur, îl întrerupse batjocoritor bătrînul. Şi un copil de şcoală ar

rosti, pe nerăsuflate refrenul imnului de stat:

„Cuvîntul cu-nţelesul nepereche
ENCLAVA, piscul însorit
Domnind în limba-ne străveche,
Părinţii Patriei l-au zămislit!...”

Collins se ridică şi din doi paşi fu lîngă seiful îngropat în peretele din spatele consolei pentru comunicaţii, încercînd să-l deschidă. Ezitînd puţin, succesorul său i se alătură şi utilizînd noul cifru, îl deschise. Bătrînul extrase dintr-un compartiment mascat, aproape fără să se uite, un volum de o grosime apreciabilă. Tăcut, i-l puse celuilalt în mînă.

Antonio era uluit. Ţinea în mînă un **Dicţionar enciclopedic** editat cu mai bine de o sută de ani în urmă, într-un loc a cărui denumire nu-i spunea nimic: **„Philadelphia, Pennsylvania”.** Mîna îi tremura încetişor ştiind că după distrugerea tuturor cărţilor vechi, încă înainte de naşterea sa, păstrarea unei asemenea scrieri echivala cu o crimă teribilă, pedepsită în consecinţă. Ştia prea bine că nici chiar lui, şeful unui organ de supraveghere secretă, nu-i era îngăduit să-i cunoască conţinutul. Collins îi luă cartea din mînă şi deschizînd-o cu precizie într-un anume loc, citi cu voce răguşită: **„ENCLAVA – 1. Grup de populaţie străină izolat în mijlocul masei indigene; 2. Teren închis sau cu acces dependent de altă proprietate”...** Ei bine, ce spui?

— Dar asta înseamnă că...

— Da, înseamnă că sacrul **Cuvînt** nu e de inspiraţie divina, aşa cum ni se sugerează şi e mult mai probabil că aceasta-i denumirea sub care ne recunosc cei din jurul nostru, de ochii cărora ne ascundem în spatele **Marelui Zid,** pentru a nu suporta cumva, vreuna din tainicele influenţe ale comunismului mondial, despre care de altfel, nici nu ştim nimic, decît că există...

Drew Collins introduse **Dicţionarul** în ascunzătoarea sa. Se reaşeză. După cîteva minute de tăcere apăsătoare, timp în care meditase cu ochii pironiţi în gol, Antonio Rosales întrebă:

— În ceea ce priveşte existenţa controlului genetic, de ce nu-l accepţi, Drew? Nu e oare firesc şi util ca societatea să-şi utilizeze indivizii conform înzestrării lor naturale, punîndu-i exact acolo unde pot da un randament maxim?

— Oh! Reiei slogane care nu au nimic de-a face cu realitatea cruntă în care ne desfăşurăm existenţa! Desigur că o societate evoluată îşi va folosi

componentele umane cu maximum de eficienţă, deosebindu-le însă de maşini şi oferindu-le bunul suprem – libertatea de a se bucura de existenţă, libertatea de a decide asupra lor înşile... Vezi, Antonio, copiii noştri se pot naşte numai dacă funcţionarii Oficiului de Control Genetic admit că ei se încadrează în necesarul de muncitori, supraveghetori sau decimatori. Poeţilor sau muzicienilor, le este interzis să se nască! De altfel, probabil nici nu ştii ce înseamnă un poet sau un muzician... Te sfătuiesc să utilizezi, totuşi, **Dicţionarul** din seif.

— Da! Poate că o voi face... răspunse directorul gînditor. O ultimă întrebare Drew: Ce te determină totuşi să-mi vorbeşti atît de deschis? Crezi cumva că aş risca viaţa mea şi a Lindei pentru a-ţi înlesni o evadare? Te preţuiesc îndeajuns ca să îmi dau singur seama că aş încerca, dacă ai avea vreo şansă. Dar nu ai nici una! Unde te-ai putea ascunde?...

Bătrînul îşi trecu degetele unei mîini prin păr, ciufulindu-l şi mai mult, apoi se căută prin buzunarele salopetei sale portocalii de deţinut. Zise parcă fără legătură, zîmbind unei aduceri aminte:

— Ştii, demult, aveam obiceiul de a fuma. În raţiile alimentare ale funcţionarilor superiori se aflau şi cîte o sută de ţigarete. Dar cînd înţelepţii Părinţi ai Patriei au hotărît să amplifice performanţele în înălţime ale Zidului, din raţiuni de economisire a energiei, au sacrificat toate întreprinderile considerate inutile într-un angrenaj ce se dorea de maximă eficienţă. N-a fost păstrat decît numărul strict necesar de fabrici de hrană sintetică... Şi după atîţia ani, iată, parcă aş mai fuma o ţigară!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce ţi-aş putea răspunde? Nu ţi-am vorbit niciodată de toate acestea, tocmai pentru că nu am vrut să te fac părtaş la riscurile pe care mi le-am asumat singur. Am procedat bine, dovadă că eşti în locul meu! Nu mi-am căutat colaboratori decît printre cei strict necesari. De aceea i-am ales pe cei doi depanatori care au fost ucişi de focul decimatorilor în centrala de alimentare a **Zidului.** Dacă reuşeau să arunce în aer generatoarele, **Zidul** se frîngea, sistemele de supraveghere electronică se blocau şi rezolvarea venea de la sine. Ştii prea bine din sintezele informative că muncitorii uzinelor subterane, cu toată severitatea cu care le este dirijată existenţa, găsesc mereu noi forme de rezistenţă, că nu acceptă cu resemnare viaţa pe care o duc.. În haosul care s-ar fi creat, prin acţiunile lor, **Enclava** ar fi încetat probabil să mai existe! Nu mizez deloc pe o evadare, ci doar pe şansa de a lăsa după mine o speranţă.

Se priviră în tăcere cîteva clipe, după care directorul apăsă pe butonul de glisare a uşii ascensorului. În prag, nemişcaţi ca nişte statui, stăteau cei

doi decimatori, cu armele în mîini. Îi chemă scurt:

— Luaţi deţinutul!

*

Îndată ce ajunse acasă, Antonio Rosales îşi dădu seama de starea neobişnuită, de profundă tulburare sufletească a soţiei sale. Plînsese şi ochii negri erau adumbriţi de cearcăne mari, care dădeau şi mai multă stranietate chipului ei de creolă.

— Ai plîns? întrebă el ca să zică ceva, în timp ce-o săruta uşor pe frunte.

Linda nu-i răspunse, ci, întorcîndu-se, porni spre mica încăpere care servea de sufragerie. O urmă neliniştit. Acolo, ea luă de pe masa pe care aşteptau nedesfăcute conservele, un plic cenuşiu secţionat de o diagonală roşie şi i-l întinse.

Bărbatul scoase hîrtia dinăuntru şi cu toate că bănuia de-acum conţinutul, citi textul încet, pentru a mai cîştiga timp:

Oficiul de Control Genetic
Centrul teritorial de evidenţă – 16
Către:
cetăţeana ROSALES, Linda-Maria

COMUNICARE

Vă facem cunoscut că în urma verificării anuale a codului dv. genetic, în corelaţie cu cel al soţului (ROSALES, Antonio, funcţionar guvernamental, categoria I „A"), coroborate cu necesităţile de continuitate demografică raţională, se impune pentru cuplul dv. interdicţia de a concepe un copil în cursul următoarelor 365 de zile de la primirea prezentei.

Drept pentru care, în virtutea prerogativelor şi împuternicirilor emanate din voinţa Consiliului Părinţilor Patriei

DISPUN:

a) — Efectuarea controlului medical în termen de 3 (trei) zile;

b) — Întreruperea cursului unei eventuale sarcini şi (urmare a încălcării prevederilor precedentei comunicări) sterilizarea obligatorie.

Vă atragem atenţia că încercarea de sustragere în orice fel de la îndeplinirea dispoziţiilor de mai sus sînt sancţionate conform Legii Disciplinei Sociale, cu diminuarea raţiei alimentare şi transferarea pentru un an în coloniile miniere de muncă.

Şeful CTE – 16,
Allan Burton

Antonio reintroduse hîrtia în plic, aruncîndu-l pe masă, după care trase mai aproape două taburete metalice, silind-o cu blîndeţe să se aşeze lîngă el.

— Trebuie să ai răbdare, Linda! Poate peste un an vom primi totuşi autorizaţia...

Brusc, ea îşi aruncă într-o parte pletele întunecate şi-l privi cu ochi mînioşi, scăpărători:

— N-am ce să mai aştept! Niciodată! Auzi?! Niciodată nu o voi primi...

— Linişteşte-te, trebuie să înţelegi situaţia. Nu se poate altfel.

— Dar **sînt** însărcinată! Înţelegi că de acum nu voi mai avea nici o şansă?! urlă ea printre hohotele de plîns.

— Nu se poate! încremeni Antonio. Doar ai folosit în permanenţă anti-concepţionalul ce ţi-a fost repartizat! Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu... gemu Linda. N-am mai vrut să-l iau! Am sperat că... Uite, pune mîna. Mişcă!...

Antonio Rosales îşi aşeză palma pe pîntecul femeii şi deodată un fior necunoscut îl răscoli, tulburîndu-l cu totul. Degetele tremurătoare simţeau mişcările uneori mai lente, alteori mai violente ale fătului. O parte din el însuşi se zbuciuma acolo, parcă simţindu-i apropierea, chemîndu-l.

— Ce putem face, acum? se întrebă el cu voce tare.

— Antonio, ascunde-mă! se auzi ca un răspuns glasul ei tremurător.

— Nu există un asemenea loc... Va trebui, draga mea, să accepţi întreruperea sarcinii.

— Şi sterilizarea?! Linda sări în picioare cu chipul urîţit de furie şi disperare. Pentru ce să mai trăiesc atunci? Tu ai munca ta, dar eu stau zi şi noapte între pereţii ăştia fără să pot face altceva decît să-ţi deschid conservele cu hrană! Mi-e silă de viaţa asta searbădă! Ce folos că am privilegiul de a nu munci într-o uzină subterană, dacă în calitate de soţie de funcţionar superior nu-l am pe acela de a-mi naşte şi creşte copilul, măcar pînă la cei cinci ani, cînd sînt preluaţi de Stat!... E al meu, Antonio, şi nu pot renunţa la el!

Izbucnind din nou în plîns, i se aşează bărbatului pe genunchi, înlănţuindu-i gîtul cu braţele. Antonio Rosales îi netezea cu o mînă pletele albăstrii într-o mîngîiere duioasă, în timp ce palma celeilalte mîini alunecă fără voie pe după mijlocul ei, căutîndu-i curbura graţioasă a pîntecului.

— Linişteşte-te, iubito! Voi căuta o soluţie... îi şopti el, în timp ce simţea din nou zvîcnetele neregulate, ca pe un mesaj adresat fiinţei sale de către o componentă a ei, un mesaj care, venind dintr-un univers misterios, îi desluşea, totuşi, însăşi sensul existenţei...

*

Pătrunzînd în celula fostului său şef, directorul Agenţiei scoase grijuliu dintr-un buzunar un mic dispozitiv de bruiere electronică şi-l puse în funcţiune. Aflat în picioare, în mijlocul încăperii, de parcă s-ar fi aşteptat la această vizită, Drew Collins ridică semnificativ ochii spre obiectivul camerei video care le urmărea silenţios mişcările din înaltul tavanului.

— Nu-ţi fă griji, Drew! Instalaţia funcţionează parţial, doar pentru uzul computerului, care altfel ar semnala blocarea echipamentului de supraveghere, însă înregistrarea e ştearsă automat de o mică sursă de radiaţii plasată unde trebuie...

— Dacă-i aşa, dă-i drumul, Antonio! Te-aş invita să stai jos, dar în noua mea locuinţă... şi bătrînul îşi flutură cu dezolare mîinile spre pereţii goi, de un cenuşiu metalic, care îl înconjurau.

— Lasă astea, Drew. Linda... Linda e însărcinată în pofida lipsei de autorizaţie din partea Oficiului de Control Genetic! În trei zile trebuie să se prezinte pentru control...

— Biata Linda! murmură celălalt consternat. Va trebui să accepte sterilizarea...

— Nu vrea, şi... nu vreau nici eu, Drew!

Bătrînul îl privi cu neascunsă uimire:

— Te gîndeşti să..

— Trebuie să mă ajuţi! Singura soluţie pentru noi e evadarea dincolo de **Zid!** Azi noapte am imaginat în linii mari un plan de acţiune. Dacă ai accepta să ne ajuţi, am putea spera să reuşim... Sînt convins că tu mai dispui de cîteva atu-uri!

Drew Collins îl cercetă cîteva clipe în tăcere, apoi răspunse cu oboseală în glas:

— Dragul meu Antonio, sper să nu mă înşele perspicacitatea de care am fost întotdeauna atît de mîndru, pentru că mi-e greu să cred că procedezi la

o simplă manevră informativă menită să răspundă cît mai complet chestionarului lui Kurt Krüger. Curajul de a-ţi accepta propunerea mi-l dă credinţa că nu ai fi în stare s-o amesteci pe Linda într-o maşinaţie atît de scîrboasă, chiar şi în contextul lipsei de scrupule în alegerea mijloacelor, specific meseriei noastre... De fapt, care-i scenariul imaginat de tine?

*

În momentul în care figura colţuroasă a lui Kurt Krüger îşi făcu apariţia pe ecran, orice urmă de nesiguranţă pieri din sufletul lui Antonio Rosales.

— Ei bine, domnule director, au apărut elemente atît de senzaţionale, încît era necesar să-mi soliciţi audienţa, ignorînd mijloacele obişnuite?!

— Într-adevăr, Excelenţă!

Mîngîindu-şi distrat bărbuţa roşcovană, cu totul neobişnuită pentru un locuitor al **Oraşului Exterior,** demnitarul se lăsă pe spate în fotoliul său, invitîndu-l:

— Expune-le!

— În primul rînd, Excelenţă, am stabilit că dimensiunile complotului sînt mult mai ample decît se putea bănui iniţial. Collins a avut în vedere realizarea acţiunii de destabilizare chiar în condiţiile demascării şi arestării sale...

— Cum? Ce tot spui? exclamă aproape speriat Kurt Krüger, Doar, odată cu cei doi ticăloşi de depanatori, au fost recuperate şi explozibilul şi dispozitivele de detonare!

— Aşa este, Excelenţă! Însă această acţiune a fost dublată de alta şi încă într-un mod cît se poate de ingenios.

— Amănunte!

— Aflînd că soţia mea Linda este însărcinată, în pofida interdicţiei impuse de Oficiul de Control Genetic, şi urmînd să fie supusă sterilizării, pe care doreşte să o evite, am imaginat o primă variantă de demascare a trădătorului. Collins a avut întotdeauna o afecţiune neobişnuită pentru soţia mea, fapt cu totul nefiresc pentru un funcţionar, al Agenţiei, slăbiciune ce demonstrează elocvent descompunerea sa morală. Socotind că, determinînd-o pe Linda să aducă servicii deosebite orînduirii noastre de stat, va putea beneficia în mod excepţional de clemenţa **Înţeleptului Consiliu** în privinţa sterilizării, i-am propus lui Collins evadarea în trei...

— Rosales! Ochii înţeleptului Părinte aruncau fulgere, iar faţa i se congestionase. Rosales! Nu cumva faci un joc dublu?

— Nu, Excelenţă! Alături se află generalul Nimitz pe care l-am pus la

curent şi care urmăreşte îndeaproape desfăşurarea acţiunii. Doriţi să-l vedeţi?

— Nu, nu încă! Continuă...

— Aşa cum mă aşteptam, motivul ofertei mele de colaborare a fost convingător şi Collins a acceptat-o. Intrînd în amănunte, am aflat cu surprindere că situaţia este mult mai gravă decît puteam bănui, că va trebui cu adevărat să simulăm evadarea în termenii planului imaginat de el. O lovitură pentru mine, Excelenţă, a fost relevarea adevărului că soţia mea a fost recrutată mai demult de trădător şi a fost elementul cheie al planurilor sale. În paralel cu acţiunea eşuată din centrala energetică **Beta,** Linda a montat un **inhibitor** electronic pe cablul uneia din reţelele de interconectare a computerelor ce controlează regimul de funcţionare al tuturor componentelor sistemului de forţă! Cînd se va declanşa, va fi un dezastru general...

Figura lui Kurt Krüger se lungise, buzele subţiri îi tremurau, iar ochii spălăciţi iradiau neliniştea ce-l stăpînea.

— E în funcţiune, Rosales?

— Da, Excelenţă. L-am pus chiar eu în regim de funcţionare, fără s-o ştiu, printr-un semnal emis automat în momentul anulării vechiului cifru de la seiful instalat în biroul acesta. A fost o măsură de prevedere pe măsura geniului rău care este Drew Collins!

— De necrezut! Cum a putut înfăptui o femeie un lucru care cere competenţă tehnică şi curaj?

— Pînă la căsătorie, Linda a muncit într-o fabrică de montaje electronice, iar în ceea ce priveşte curajul, acesta izvorăşte din refuzul de a accepta sterilizarea, din disperare...

— Bine, bine! îl întrerupse nerăbdător celălalt. Cum a pătruns însă în zona cablurilor magistrale? Doar accesul la reţeaua subterană de transport pneumatic e controlat cu stricteţe de gărzile de decimatori?

— Printr-un puţ nesigilat, Excelenţă. A fost identificat întîmplător, cu ani în urmă, de Collins în magazia de expediţie a unei fabrici de ţigarete dezafectate.

Deodată, Kurt Krüger sări ca ars:

— Cît timp a mai rămas pînă la declanşare?

— Din acest moment, zise Antonio aruncîndu-şi în fugă ochii pe ceas, cinci ore şi douăzeci şi opt de minute.

— Oh! gemu înaltul demnitar. Sînt şanse să fie găsit la timp?

— Nici una, Excelenţă! Ar dura luni de zile o verificare sistematică în păienjenişul acela de cabluri colorate. Aparatul nu poate fi recuperat rapid decît de Linda, dar nu o putem supune la presiuni pentru că, mai mult ca

sigur, ar trage de timp pînă la momentul fatal. Tocmai de aceea se impune continuarea jocului bazat pe varianta evadării în trei, favorizată de realizarea unei tranzacţii cu **Înţeleptul Consiliu,** care să permită accesul la reţeaua de transport pneumatic. Scenariul lui Collins prevede o nouă reglare a inhibitorului, astfel încît declanşarea să se realizeze chiar în momentul în care am fi la baza **Zidului.** Această nouă reglare îmi va da posibilitatea să acţionez în vederea neutralizării dispozitivului. Am expediat deja cabinetului dumneavoastră întreaga documentaţie privind desfăşurarea detaliată a acţiunii, măsurile de siguranţă luate împreună cu generalul Nimitz, într-un cuvînt, totul! Cum hotărîţi, Excelenţă?

Kurt Krüger se foi nervos în fotoliu şi răspunse în cele din urmă şovăitor:

— Acţionează, domnule Rosales! Îndeplinindu-ţi misiunea cu bine, vei fi recompensat pe măsură şi, cine ştie? Poate că împreună cu ceilalţi Părinţi, vom hotărî în mod cu totul excepţional transferul dumitale aici, în **Oraşul Interior.** Acum, cheamă-l şi pe generalul Nimitz...

*

Sala lungă în care cu zeci de ani în urmă se stivuiau baloturile de tutun sintetic, sau cutiile transparente cu ţigarete scurte şi groase, se releva dezolantă în lumina puternică a reflectoarelor. De-a lungul pereţilor măcinaţi de umezeală stăteau înşiraţi, cu armele în mîini, decimatorii.

În mijlocul halei, cu spatele la platforma deschisă a ascensorului de acces la reţeaua subterană de transport pneumatic, în salopetele portocalii de detenţie, Drew Collins şi Linda Rosales priveau la desfăşurarea de forţe din jurul lor cu o seninătate surprinzătoare.

Bătrînul părea chiar, că adulmecă satisfăcut aromele dulcege de tutun care persistau încă după atîta timp, impregnate în porii zidurilor de beton, iar Linda îşi scutura copilăreşte pletele-i negre şi surîdea atunci cînd ochii ei strălucitori prindeau pentru o clipă privirea soţului.

John Nimitz, urmat de Antonio şi decimatorul din garda sa de corp se apropiară. Generalul îşi privi ceasul, apoi li se adresă celor doi cu voce lipsită de culoare, monotonă, atît de contrastantă în raport cu fizionomia lui aspră:

— Drew Collins! **Consiliul Părinţilor Patriei** a hotărît să accepte propunerea voastră, dăruindu-vă libertatea supravegheată, precum şi permisiunea păstrării sarcinii de către Linda Rosales, în schimbul neutralizării inhibitorului electronic. În calitate de martori şi garanţi, vă vor însoţi domnul

director al Agenţiei Naţionale pentru Securitatea Republicii şi garda sa de corp, sergentul decimator Cole. În cazul în care nu veţi respecta înţelegerea încheiată, Cole are ordinul să vă execute pe loc! Porniţi...

În tăcere, cei patru urcară pe platforma ascensorului, după care Collins îl puse în mişcare. Cu o lanternă puternică, sergentul lumina peretele circular al puţului. După cîteva minute, la patruzeci de metri adîncime, platforma se opri fără zgomot. Printr-o nişă ovală pătrunseră într-o încăpere trapezoidală luminată slab de lămpi verzui de avarie. Bătrînul făcu un gest scurt spre una din uşile masive de oţel:

— Numărul 5!

Se îndreptară într-acolo, în frunte cu sergentul care apăsă pe butonul de chemare a capsulei. În scurt timp, pe panoul de apel apăru pîlpîitoare o lumină albastră a unui avertizor, iar şuieratul puternic care se auzise pînă acum încetă, vestind egalizarea presiunii din tubul de ghidaj.

Cole învîrti volantul greu şi uşa se deschise.

Capsula, cu portiera glisată, se afla acolo. Pătrunseră pe rînd, instalîndu-se pe banchetele transversale, faţă în faţă, doi cîte doi. Sergentul închise uşa răsucind invers volantul îngropat în blindajul cenuşiu şi comandă etanşeizarea portierei. Automat, se auzi zgomotul înfundat al turbinelor ce modificau, presiunea, iar vehiculul se puse lin în mişcare.

— Stinge lanterna aia! rosti cu glas poruncitor Collins şi spre surprinderea lui Antonio, decimatorul, se conformă imediat.

În lumina palidă a plafonierei, chipurile lor căpătau contururi aspre şi impersonale. Antonio Rosales simţea cum genunchii Lindei, lipiţi de ai săi, tremurau uşor. Observa în acelaşi timp cum bătrînul îl privea insistent pe sergentul instalat în faţa lui, dar nu cu severitate sau cu suspiciune, ci cu o inexplicabilă blîndeţe. Se gîndea în acelaşi timp cu febrilitate, încercînd să-şi imagineze modul în care va reacţiona decimatorul atunci cînd îşi va da seama că nu există nici un fel de inhibitor electronic de demontat. Se mai întreba apoi ce cale de evadare hotărîse Collins, pentru că acţiunile următoare refuzase să i le comunice, pentru a-l proteja în cazul unui eşec.

Cele zece minute s-au scurs şi capsula ajunse la capătul traseului. Pătrunzînd în incinta staţiei, Collins se întoarse spre Cole.

— Dă-mi arma, Roger!

Prompt, sergentul scoase de la şold centura cu tocul în care se afla pistolul şi-o întinse bătrînului. Fără să dea vreo explicaţie, acesta şi-o încinse, după care le făcu semn să-l urmeze. Porniră în şir pe un culoar îngust, la capătul căruia dădură de o uşă blindată care bloca accesul la un ascensor strategic.

Roger Cole trecu în faţă şi cu evidentă îndemînare potrivi cele douăsprezece discuri, pînă ce se auzi un ţăcănit, apoi le aduse la zero, după care formă o nouă combinaţie şi uşa se deschise.

În ascensorul ce urca silenţios, Collins îi spuse zîmbind lui Antonio:

— Ce crezi că ar spune Nimitz dacă ar şti că-i cunosc cifrurile căilor de acces strategice de mai bine de opt ani?

Roger Cole zîmbea privindu-i:

— Sînt uluit, Drew! Şi înţeleg acum de ce mi-ai cerut să-l aleg ca însoţitor pe sergent. Dar ar fi cazul să-mi spui măcar încotro ne îndreptăm, căci am luat-o într-o direcţie cu totul neaşteptată pentru mine...

— Exact! Vom pătrunde acum în incinta postului de comandă manuală a centralei energetice, unde vom regla pornirea generatoarelor de rezervă în paralel cu cele aflate în funcţiune, astfel că vor sări în aer exact cînd ne vom afla în apropierea Zidului...

— Drew, se smulse Linda din tăcerea ei, dar dacă vom da peste oamenii generalului?

— În interiorul postului de comandă manuală este interzisă cu desăvîrşire chiar şi prezenţa decimatorilor. Acolo nu se pătrunde decît în situaţii excepţionale, de avarie iminentă!...

Ascensorul se opri. Se aflau într-o sală vastă în care instalaţii compacte se suprapuneau pînă sub tavanul înalt, legate între ele de o infinitate de cabluri de toate culorile şi grosimile. Un bîzîit intens, ascuţit, le asedia neîndurător timpanele, iar trosnetele ce însoţeau cuplările şi decuplările diferitelor echipamente îi făceau să tresalte involuntar.

— În capătul celălalt! le strigă Collins, indicînd direcţia cu mîna.

Au pornit prin labirintul vuitor, pînă ce au ajuns din nou în faţa unei uşi masive, de oţel, în mijlocul căreia sclipea un vizor cu diametrul de o palmă. Bătrînul privi cu atenţie în interior, apoi îi făcu semn militarului. Roger Cole se repezi la dispozitivul de blocare, tastînd lunga combinaţie de cifre şi litere. O făcu o dată, de două ori, de zece ori, apoi se întoarse disperat spre ei:

— Nu merge, cifrul a fost schimbat!

Antonio Rosales îl privi semnificativ pe Collins şi exclamă cu un zîmbet amar:

— E o măsură de prevedere suplimentară a lui Nimitz, poate sugerată chiar de Kurt Krüger...

— Păcat... Ne-au încurcat socotelile, însă nu-i totul pierdut! Vom încerca altceva...

Drew Collins scoase pistolul din tocul agăţat la brîu şi începu să lovească

insistent cu ţeava în sticla vizorului. În cele din urmă acesta plesni şi se fărîmiţă în bucăţele mărunte. Mai greu cedă ochiul aflat în partea cealaltă. Bătrînul curăţă orificiul, privi atent prin el şi-l trase de mînă pe succesorul său.

— Uită-te şi tu! Vezi acolo, pe panoul vertical din faţă, tasta aceea roşie?

— Da, o văd... E cumva declanşatorul manual al grupului de generatoare de rezervă?

— Într-adevăr! Cum nu putem pătrunde pînă acolo pentru a programa intrarea în funcţiune potrivit planului nostru, eu voi rămîne aici şi-l voi acţiona atunci cînd va fi nevoie.

— Cum ai putea face una ca asta? Pînă acolo sînt cel puţin doisprezece metri!

— Cu un proiectil! zîmbi Collins mîngîindu-şi arma. Roger! se întoarse el spre sergent. Cît timp am făcut din staţia de transport pneumatic pînă aici?

— Nouă minute.

— Bine... Vă întoarceţi înapoi şi vă îmbarcaţi în capsula liniei 12 în douăzeci şi două de minute veţi străbate întregul teritoriu al **Oraşului Exterior,** ajungînd într-un punct aflat în imediata apropiere a **Zidului.** Ascensorul pentru accesul la suprafaţă e considerat ca inexistent, l-am pus eu la punct cu cei doi oameni care au pierit... Peste treizeci şi cinci de minute, declanşez focurile de artificii. Duceţi-vă!

— Trebuie să găsim o altă soluţie, Drew! spuse încrîncenat Antonio. E ridicol să pieri, cînd toată viaţa nu te-ai gîndit decît la ziua asta...

— Am să rămîn eu aici! interveni Roger Cole.

— Nu, băiatule... Tu ai o viaţă înaintea ta! Eu... Plecaţi şi nu mai pierdeţi timpul! O dată cu explozia se opresc şi mijloacele de transport şi riscaţi să rămîneţi blocaţi pe traseu! E un ordin!

Linda îl îmbrăţişa cu ochii scăldaţi în lacrimi, iar soţul ei o strînse puternic mîna.

— Scurtă carieră ai avut, Antonio! spuse zîmbind Collins, Plecaţi acum!... Roger, ai grijă...

Cei trei porniră aproape în fugă printre structurile înalte ce trepidau neobosite. Întorcînd pentru o clipă capul, Antonio Rosales îl zări pe bătrîn profilîndu-se subţire, pe fondul cenuşiu al uşii metalice, fluturîndu-şi o mînă într-un gest de îndemn sau poate de adio.

*

Cu multă greutate reuşiră cei doi bărbaţi să înlăture trapa ce masca gura de acces a ascensorului, îngreunată de stratul de pămînt gălbui acoperit de o vegetaţie anemică. Trăgînd-o şi pe Linda la suprafaţă, se întinseră pe burtă, cercetînd împrejurimile. La mai puţin de două sute de metri se înălţa, înspăimîntător, **Zidul.**

Şirul scund, alcătuit dintr-o succesiune monotonă de emiţătoare, electrozi, reflectoare energetice şi antene de ghidaj, sprijinea deasupra lor o nesfîrşită cortină care pulsa şi se vălurea roşietică, într-un vuiet asurzitor. Coloane de scîntei argintii o străbăteau din loc în loc, aidoma jerbelor unei fîntîni arteziene.

Antonio simţea cum o amorţeală ciudată începe să-l copleşească, în timp ce capul îl durea deja cu intensitate. Privi spre Linda cu strîngere de inimă, apoi spre Roger Cole, care scruta cu ochii injectaţi silueta **Oraşului** ce se zărea în depărtare.

— Ceasurile nu funcţionează, dar cred că nu mai sînt decît trei-patru minute! îi strigă Antonio. Dacă nu reuşeşte, mai mult de zece minute nu rezistăm aici, în raza cîmpului creat de prezenţa **Zidului...**

— Va reuşi! El reuşeşte întotdeauna... răspunse militarul fără să-şi întoarcă privirea.

Şi deodată, o flamă uriaşă se ridică undeva, în centrul **Oraşului,** urmată apoi de zgomotul unei explozii colosale. În spatele lor, **Zidul** păru întîi că erupe într-un flux clocotitor de fulgere albastre, apoi se prăbuşi din înalturi transformat într-un foc mirific de artificii. Şi dintr-o dată liniştea, nuanţată şi mai mult de îndepărtatele bubuituri ale exploziilor ce se succedau la intervale scurte, se înstăpîni nefirească.

Sărind în picioare, cei doi soţi se îmbrăţişară. Linda plîngea nestăpînită, dar Antonio Rosales, eliberat de tensiunea ultimelor zile, simţi imperios nevoia de a izbucni într-un rîs nervos.

— A reuşit! A reuşit Drew Collins! strigă el printre hohotele nefireşti, repezindu-se spre fostul sergent. Tăcu dintr-o dată văzîndu-i chipul îndurerat. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că din ochii unui decimator se pot scurge lacrimi.

Roger Cole făcu un gest vag cu mîna spre coloanele de fum dens ce secţionau în cîteva locuri orizontul şi, în timp ce-şi arunca mănuşile cu plăci de oţel şi casca neagră, spuse:

— Era tatăl meu... Şi-acum, să mergem!

*

Merseseră timp de cîteva ore printr-un ţinut deşertic, observînd doar arareori cîte un mănunchi de ierburi zdrenţuite printre dunele de nisip, apoi trecuseră peste un şir de dealuri sterpe, epuizaţi de sete şi oboseală, cu genunchii răniţi de alunecarea prin grohotişuri, pînă cînd, la căderea nopţii, au ajuns pe o cîmpie înaltă, acoperită cu pîlcuri de copaci. Au aşteptat ghemuiţi trecerea nopţii pătrunşi de răcoarea ei, neputînd nici unul să adoarmă, fericiţi la gîndul că au scăpat din lumea lor nefericită, dar neliniştiţi de necunoaşterea celei în care pătrunseseră.

În zori îşi continuară drumul spre răsărit, de-a lungul unui rîu ce-şi purta molcom apele pe sub frunzele uriaşe ale unor arbori ciudaţi. Totul era ciudat pentru ei. Nu mai văzuseră niciodată vreun rîu sau copaci sau ceva asemănător covorului verde şi moale pe care călcau, ameţiţi de efluviile parfumate ale florilor viu colorate. În patria lor de beton şi metal, cu vaste teritorii subterane, din care mulţi nu ieşeau niciodată, nu exista nimic din toate acestea. Doar cerul decupat de coama **Marelui Zid Energetic** părea să aibă aceeaşi culoare. Însă acolo, cine îşi îngăduia să-l privească?

Cînd soarele se ridicase la zenit, iar rîul se pierduse într-un canion îngust, o briză uşoară le aduse în nări răsuflarea sărată şi cu miros de alge a Oceanului şi ţipetele stridente ale goelanzilor. Le-a apărut în faţă dintr-o dată, de după coama unui meterez de stînci, copleşindu-i cu imensitatea apelor sale verzi-albăstrii, cu fuga neostenită a talazurilor înspumate spre plajele nisipoase, aflate jos, la picioarele lor.

— Măcar pentru a vedea asta şi tot merita să încercăm! şopti Antonio, cu privirea împăienjenită de strălucirea reflectată de faţetele de jad ale imensului giuvaier lichid.

Ţinîndu-se de mînă, coborîră cu dificultate ţărmul înalt şi, ajungînd la poalele lui, o porniră de-a lungul apei, călcînd fericiţi prin nisipul umed şi fin, amestecat cu scoici de diferite culori şi crustacei aduşi de valuri.

Pe neaşteptate, malul păru că se frînge pentru a face loc unui mic golf ocolit de o plajă foarte lată, în apele căruia un grup de copii se zbenguiau zgomotos.

Neîncrezători, priviră joaca lor plină de veselie, pînă ce un glas cristalin răsună în spatele lor.

— Aţi venit să faceţi baie?

Se întoarseră speriaţi şi văzură o fetiţă de vreo şase ani, cu părul scurt şi blond, cu trupul suplu şi bronzat, purtînd pe ea doar o pereche de chiloţi roşii.

— Dacă vreţi, vă pot arăta un loc mai grozav ca ăsta, continuă fetiţa.

— Corina, iar te amesteci!... N-o luaţi în seamă, aşa e ea, se bagă în sufletul oricui! li se adresă o adolescentă înaltă, armonioasă, cu părul castaniu legat la ceafă cu un şnur alb, care apăruse şi ea ca din pămînt. Erau în mod evident surori, chiar dacă singura asemănare o constituiau linia dulce a bărbiei şi o anume poziţie a capului, uşor aplecat spre umărul stîng.

— De ce să nu le arăt locul nostru, Odette? Uite ce frumoasă e, cu părul acesta lung şi negru! Îmi dai voie să ţi-l mîngîi?

Linda se lăsă în genunchi, emoţionată, simţind pentru prima dată în viaţă cum o inundă fericirea atunci cînd, mîngîindu-i pletele, fetiţa îşi oglindi ochişorii veseli în ochii ei, apropiindu-şi nasul mic şi pistruiat de obrajii traşi de suferinţă.

Încă buimăcit, Antonio privea fetele, amintindu-şi cu durere de chipurile palide şi fără expresie ale copiilor încazarmaţi din **Oraşul Exterior.** Copii cărora le lipsea însăşi noţiunea de joacă cărora le lipsea, în toate manifestările lor, orice urmă de veselie.

Roger Cole îi puse mîna pe umăr, atrăgîndu-i atenţia cu voce joasă:

— Acolo, sus pe cer... E ceva care zboară...

— E un elicopter de salvare, interveni Odette, neînţelegînd uimirea lor. Îi caută pe cei care au putut scăpa din ţara aceea ciudată. Oare nu cumva sînteţi... de-acolo?!

— Ba da, îngăimă Linda.

— Şi nu ştii cum arată un elicopter? şuşoti Corina la urechea ei, ţinîndu-i mîinile pe după gît.

— În ţara noastră nu sînt aparate de zbor, ele ar fi constituit pentru oricine o tentaţie prea mare...

Între timp, la semnalele adolescentei care escaladase faleza, elicopterul făcu un ocol larg, aterizînd în apropiere. Un tînăr blond coborî şi se apropie cu paşi mari, fixîndu-i cu multă curiozitate.

— Sînteţi din enclavă?

— Da, am evadat din **Republica Enclava,** în cursul zilei de ieri, răspunse Antonio.

— Ei, **Republica Enclava!...** Cine ştie cît se va mai numi aşa, zise tînărul zîmbitor, mîngîind capul ciufulit al Corinei. Din cîte spun ceilalţi fugari, acolo se duc lupte de stradă... Haideţi să vă conduc la un centru de întremare.

În timp ce săruta obrajii fetelor, înainte de îmbarcarea în aparatul de zbor, Linda se gîndea fericită că viitorul ei copil va creşte şi va semăna negreşit cu acestea. Doar Antonio Rosales căzuse pe gînduri şi nici nu păru

să sesizeze senzaţia de gol din stomac ce întovărăşi înălţarea elicopterului. Roger Cole făcu o vreme semne de rămas bun celor două surori care-şi fluturau mîinile, strigînd şi ţopăind, apoi îi spuse celuilalt:

— Cred, domnule Rosales, că aţi hotărît să ne întoarcem amîndoi **acolo...**

— Da, Roger! Trebuie, totuşi, să sfîrşim treaba începută...